



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2658/2025
16.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Зорице Булајић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Радољуб Дошовић адвокат из ..., против туженог Друштва са ограниченом одговорношћу „Борбени сложени системи“ из Београда, чији је пуномоћник Младен Домазет адвокат из ..., ради исплате накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 116/2025 од 02.06.2025. године, у седници одржаној дана 16.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 116/2025 од 02.06.2025. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 116/2025 од 02.06.2025. године у делу првог и другог става изреке и пресуда Основног суда у Куршумлији П1 49/24 од 31.10.2024. године у другом ставу изреке тако што **се одбија** тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату мање плаћених трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од 01.06.2020. године до 31.12.2022. године, у износу од 4.585,00 динара са затезном каматом од 31.01.2023. године до исплате, и накнаду трошкова парничног поступка у износу од 114.022,00 динара.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да на име трошкова целокупног поступка исплати туженом износ од 169.219,00 динара у року од 15 дана до достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 49/24 од 31.10.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име мање исплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у периоду од 01.06.2020. године до 31.12.2022. године исплати тужиоцу износ од 15.285,00 динара са законском затезном каматом од 31.01.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 114.022,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 116/2025 од 02.06.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Куршумлији П1 49/24 од 31.10.2024. године у првом ставу изреке тако што је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име мање исплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у периоду од 01.06.2020. године до 31.12.2022. године исплати тужиоцу износ од 4.585,00 динара са затезном каматом од 31.01.2023. године до исплате, док је преко досуђеног износа до износа од 15.285,00 динара са затезном каматом од 31.01.2023. године до исплате тужбени захтев одбијен. Ставом другим изреке, потврђено је решење о трошковима парничног поступка садржано у другом ставу изреке исте пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

О ревизији туженог одлучивано је на основу члана 404. ЗПП (посебна ревизија). Према допуни закључака Грађанског одељења Врховног касационог суда о дозвољености ревизије, усвојеним на седницама одржаним 10.11. и 08.12.2015. године, ревизија није увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, у случају преиначења првостепене пресуде од стране другостепеног суда, већ само у ситуацији када је ревизију изјавила странка којој је, због преиначења првостепене пресуде против које није изјавила жалбу, њено право ускраћено или умањено. Означено правно схватање, у смислу члана 37. став 8. Пословника о уређењу и раду Врховног касационог суда („Службени гласник Републике Србије“ број 37/10 ... 74/18) обавезује сва већа у саставу Одељења.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији туженог је потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе и уједначене примене права, имајући у виду навод ревидента о бројности истих спорова покренутих против њега, због чега је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана није законски разлог за ревизију (члан 410. став 1. тачка 2. ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 01.06.2020. године до 31.12.2022. године. Тужичево пребивалиште је у Куршумлији, а рад обавља у месту Тужени је у спорном периоду, сагласно свом Правилнику о раду, исплаћивао тужиоцу трошкове за долазак и одлазак са рада у износу од 200,00 динара по радном дану. По налазу вештака од 06.09.2024. године, којим је обрачун трошкова за долазак и одлазак са рада извршен по цени месечне претплатне карте превозника „Ласта“ од 2.940,00 динара, за оне месеце спорног периода када је тужилац радио цео месец, односно по цени појединачне карте од 140,00 динара у једном правцу у оним месецима када тужилац није радио цео месец, тужени дугује трошкове превоза у укупном износу од 15.285,00 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду обавезао туженог на исплату тужиоачевог новчаног потраживања у висини утврђеној означеним налазом вештака, са затезном каматом од 31.01.2023. године, сагласно члану 186. наведеног закона.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби туженог, делимично преиначио првостепену пресуду и снизио висину досуђеног износа на 4.585,00 динара. По становишту тог суда, заснованом на члану 118. тачка 1. Закона о раду, тужиоцу припада право на накнаду потраживаних трошкова, с тим да се за пун месец рада ти трошкови исплаћују у висини цене месечне претплатне карте превозника, а за непуне месеце рада по цени појединачне повратне карте за оне дане у којима је тужилац долазио на посао а максимално до износа цене месечне претплатне карте. Полазећи од тог становишта, налазећи да је вештак начинио очигледну методолошко-обрачунску грешку јер у свим месецима спорног периода није поштовао лимит месечне претплатне карте, коју је тужени отклонио поднеском од 17.10.2024. године и применом правилне методологије обрачунао дуг у износу од 4.585,00 динара, другостепени суд је досудио тужиоцу означени новчани износ а у преосталом делу - до траженог износа од 15.285,00 динара, одбио тужбени захтев.

По оцени Врховног суда, основани су наводи ревидента да је о спорном новчаном потраживању одлучено погрешном применом материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, и то за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Општим актом туженог накнада трошкова за долазак и одлазак са рада одређена је у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Запосленима у ПЈ „Куршумлија“ (према уговору о раду тужилац је обављао послове у тој пословној јединици) којима није могуће одредити трошкове према цени превозне карте у јавном саобраћају, а није организован превоз од стране послодавца, уплаћују се трошкови превоза у висини од 200,00 динара по радном дану.

Сагласно овој регулативи, по становишту ревизијског суда, тужиоцу припадају трошкови за долазак и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте када је радио цео месец или када је збир појединачних карата (у дане када је радио) био изнад цене месечне претплатне карте, односно у висини цене појединачне карте за сваки радни дан када је њихов збир био мањи од цене месечне претплатне карте.

У конкретном случају, трошкови превоза тужиоца у периоду од јуна до новембра 2020. године, од јуна до децембра 2021. године, од јануара до јула 2022. године и у септембу и у октобру те године обрачунавају се по цени месечне претплатне карте од 2.940,00 динара, а у преосталим месецима према цени појединачне превозне карте од 240,00 динара за оне дане када је тужилац долазио на посао. Тужени је по том основу вршио исплате у износу од 200,00 динара за сваки дан рада тужиоца и тако му у спорном периоду исплатио укупно 83.695,00 динара. Применом наведене методологије тужиоцу припадају трошкови у укупном износу од 75.660,00 динара, што значи да су за

цео утужени период када је тужилац радио њему исплаћени трошкови у износу који за 8.035,00 динара прелази износ припадајућих трошкова за долазак и одлазак са рада.

Из тог разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима целокупног поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Туженом су досуђени трошкови за састав четири образложена поднеска у износу од по 9.000,00 динара, две жалбе и ревизије у износу од по 18.000,00 динара, заступања на четири одржана рочишта у износу од по 13.500,00 динара, судске таксе за одговор на тужбу у износу од 950,00 динара, жалбу од 08.04.2024. године и другостепену пресуду од 15.05.2024. године у износу од по 3.346,00 динара, жалбу од 29.11.2024. године и другостепену пресуду од 02.06.2025. године у износу од по 2.511,00 динара, ревизију у износу од 5.022,00 динара и одлуку о ревизији у износу од 7.533,00 динара.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић